

Προς τους νέους

Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ θεωροῦμε ἐντελῶς ἀσήμαντο πρᾶγμα τὴν ἐδῶ κάτω ἀνθρώπινη ζωὴ. Δὲν λογαριάζουμε καὶ δὲν λέμε καλὸ ὅ,τι μᾶς ἐξυπηρετεῖ σ' αὐτὴ μονάχα τὴ ζωὴ. Τὴν ἔνδοξη καταγωγὴ, τὴν εὐρωστία τοῦ κορμιοῦ, τὴ σωματικὴ καλλονή, τὸ ὠραῖο ἀνάστημα, τὶς τιμὲς ποὺ δίνουν οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμα καὶ τὸ βασιλικὸ ἀξίωμα κι ὅτιδήποτε ἄλλο προσφέρει ὁ παρῶν κόσμος, δὲν θὰ τὰ θαρροῦμε μεγάλα καὶ ζηλευτὰ πράγματα. Δὲν μᾶς κάνουν ἐντύπωση ὅσοι τὰ ἔχουν. Οἱ δικές μας ἐλπίδες πᾶνε πολὺ μακρύτερα. Οἱ πράξεις μας εἶναι μιὰ προετοιμασία γιὰ κάποιαν ἄλλη ζωὴ. Ἀκριβῶς, λοιπόν, ὅσα μᾶς χρειάζονται γι' αὐτὴ τὴν ἄλλη ζωὴ, αὐτὰ ἀγαπᾶμε, αὐτὰ λαχταρᾶμε, περιφρονώντας ὅσα δὲν φθάνουν ὡς ἐκεῖ. Ποιὰ εἶναι αὐτὴ ἡ ἄλλη ζωὴ; Ποῦ καὶ πῶς θὰ τὴ ζήσουμε; Αὐτὸ τὸ θέμα εἶναι ἀνώτερο τῆς τωρινῆς ἀφορμῆς, γιὰ νὰ τὸ περιγράψω. Καὶ σεῖς, ἐξ ἄλλου, δὲν ἔχετε ἀκόμη ὅλη τὴν ὠριμότητα, γιὰ νὰ ἀφομοιώσετε τὴν περιγραφή του. Θὰ σᾶς δώσω ὅμως ἕνα σκιαγράφημά του, ποὺ θὰ σᾶς εἶναι ἀρκετό. Ἄς πάρουμε ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ ὅλη τὴν εὐτυχία, ποὺ σωρεύθηκε στὸν κόσμος αὐτὸν ἐδῶ ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα του. Ὅλη, λοιπόν, αὐτὴ ἡ γήινη εὐτυχία δὲν φθάνει οὔτε τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τῆς ἄλλης ζωῆς. Ὅλα τὰ καλὰ τοῦ κόσμου τούτου εἶναι τόσο κατώτερα ἀπὸ τὸ ἐλάχιστο ἀνάμεσα σ' ἐκεῖνα τὰ ἀγαθὰ, ὅσο κατώτερα εἶναι ἡ σκιά καὶ τὸ ὄνειρο ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Ἡ, γιὰ νὰ χρησιμοποιήσω ἕνα πιὸ συνηθισμένο παράδειγμα, ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στὶς δυὸ ζωές, γιὰ τὶς ὁποῖες μιλάμε, εἶναι ὅσο κι ἡ διαφορὰ σὲ ἀξία ἀνάμεσα στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα.

Ὁδηγὸς μας στὴν ἐδῶ κάτω ζωὴ εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, ποὺ ἡ γλῶσσα της ἔχει πολὺ μυστήριον. Ὅσο ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀκόμα μικρὴ ἡλικία, εἶναι φυσικὸ νὰ μὴ καταλαβαίνει τὴ βαθιὰ της σημασία. Τί κάνει, λοιπόν; Προγυμνάζεται μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς σὲ ἄλλα κείμενα, ὄχι ἐντελῶς ξένα, ποὺ μοιάζουν μὲ καθρέφτες καὶ σκιές. Συμβαίνει δηλαδὴ ὅ,τι καὶ στὸν στρατό. Οἱ στρατιῶτες ἀποκτοῦν τὴν

πολεμική πείρα πρώτα με τις κινήσεις τῶν γυμνασίων, πού εἶναι ἕνα εἶδος παιχνίδι. Ὑστερα, γνωρίζουν τὸν ἀληθινὸ πόλεμο. Ἔχουμε κι ἐμεῖς μπροστά μας μιὰ μάχη. Τὴ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες. Γιὰ νὰ ἐτοιμασθοῦμε, πρέπει νὰ γυμνασθοῦμε, νὰ κοπιάσουμε. Πῶς θὰ γίνει αὐτὴ ἡ προγύμναση; Μὲ τὸ νὰ γνωρίσουμε καλὰ τοὺς ποιητές, τοὺς πεζογράφους, τοὺς ρήτορες κι ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, πού θὰ μᾶς προσφέρουν κάτι γιὰ νὰ δυναμώσουμε τὴν ψυχὴ μας. Θυμηθῆτε τί κάνουν τὰ βαφεῖα. Πρῶτα ἐτοιμάζουν μὲ διάφορους τρόπους τὸ ὕφασμα πού θὰ βάψουν. Καὶ μονάχα ἀφοῦ γίνει αὐτὴ ἡ προεργασία, τότε παίρνουν καὶ μεταχειρίζονται τὸ κόκκινο ἢ ἄλλο χρῶμα γιὰ νὰ κάνουν τὸ βάψιμο. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ γίνεται καὶ σὲ μᾶς. Πρῶτα θὰ ἐτοιμάσουμε τὴ συνείδησή μας μὲ τὴν κοσμικὴ σοφία κι ὕστερα θ' ἀκούσουμε τὰ ἱερὰ καὶ βαθιὰ νοήματα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Πρῶτα θὰ συνηθίσουμε νὰ βλέπουμε τὸν ἥλιο μέσα στὸ νερὸ κι ὕστερα θ' ἀτενίσουμε τὸν ἴδιο τὸν ἥλιο.

Ἄν οἱ δυὸ διδασκαλίες ἔχουν κάποια συγγένεια, θὰ ἦταν ὠφέλιμη ἡ γνώση καὶ τῶν δυό. Ἀλλὰ ἔχουν καὶ μεγάλη διαφορά. Γι' αὐτό, ἂν τις βάλουμε τὴ μιὰ πλάι στὴν ἄλλη καὶ τις συγκρίνουμε, θὰ δοῦμε καθαρὰ ὅτι ἡ μιὰ ὑπερέχει τῆς ἄλλης. Μὲ τί ὅμως νὰ τις παρομοιάσουμε, ὥστε νὰ δώσουμε μιὰ πετυχημένη εἰκόνα τους; Ἡ κύρια ἀξία τοῦ φυτοῦ εἶναι τὸ ὅτι κάνει καρπούς. Ἀλλὰ καὶ τὰ φύλλα του προσφέρουν ἕνα στόλισμα, καθὼς παίζουν κάτω ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ ἀέρα γύρω στοὺς κλάδους. Κἀτι ἀνάλογο γίνεται καὶ στὴν ψυχὴ. Ὁ καρπὸς της, ἡ ἀξία της εἶναι ἡ ἀλήθεια. Εἶναι ὅμως ὠραῖο πρᾶγμα νὰ τὴν τριγυρίζει κι ἡ κοσμικὴ σοφία, σὰν φυλλωσιά, πού σκεπάζει ὁμορφα τοὺς καρπούς. Αὐτὸ συνέβη μὲ τὸν μεγάλο Μωϋσῆ, τὸν περιβόητο γιὰ τὴ σοφία του, καθὼς ἀναφέρει ἡ παράδοση. Πρῶτα – λένε- γύμνασε τὸν νοῦ του στὶς ἐπιστῆμες τῆς ἀρχαίας Αἰγύπτου κι ὕστερα σίμωσε γιὰ νὰ δεῖ τὸν ἀληθινὸ Θεό. Παρόμοιο συνέβη καὶ μὲ τὸν σοφὸ Δανιήλ, αἰῶνες ἀργότερα. Πρῶτα διδάχθηκε στὴ Βαβυλώνα τὴ σοφία τῶν Χαλδαίων κι ὕστερα ἔπεσε στὴ σπουδὴ τῆς θείας διδασκαλίας.

Ἄρκετὰ σᾶς ἐξήγησα τὸ ὅτι αὐτὰ τὰ κοσμικὰ μαθήματα δὲν εἶναι ἀνώφελα γιὰ τὴν ψυχὴ. Ἄς ἔλθουμε τώρα νὰ δοῦμε καὶ τὸ πῶς πρέπει νὰ τὰ ἀφομοιώνετε. Ἄς ἀρχίσουμε ἀπὸ τὰ πολύμορφα ἔργα τῶν ποιητῶν. Δὲν πρέπει νὰ δίνετε σημασία σὲ ὅλα, χωρὶς ἐξαίρεση, τὰ διδάγματά τους. Ὄταν σᾶς ἐξιστοροῦν κατορθώματα, ἢ σᾶς ἐκθέτουν λόγια καλῶν ἀνθρώπων, νὰ τὰ δέχεστε μὲ ἀγάπη, νὰ κοιτᾶτε νὰ τοὺς μιμηθῆτε, νὰ τοὺς μοιάσετε, ὅσο μπορεῖτε. Ὄταν ὅμως φέρνουν στὴ μέση κακοὺς ἀνθρώπους, πρέπει νὰ ἀποφεύγετε τὶς τέτοιες εἰκόνες, φράζοντας τ' αὐτιά σας ὅμως ὁ Ὀδυσσεύς, πού, καθὼς διηγεῖται ὁ Ὅμηρος, ἤθελε ν' ἀποφύγει τὴ μελωδία τῶν Σειρήνων. Γιατί; Διότι ἅμα συνηθίσει κανεὶς στὰ ἀμαρτωλὰ λόγια, περνᾷ καὶ στὰ ἀμαρτωλὰ ἔργα. Γι' αὐτό, λοιπόν, πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ προφυλάσσουμε τὴν ψυχὴ μας. Διότι ὑπάρχει κίνδυνος, μαζὶ μὲ τὴ γλύκα τῶν λόγων νὰ πάρουμε μέσα μας καὶ κάτι θανάσιμο, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε. Εἶναι μέλι, πού ἔχει καὶ δηλητήριο. Δὲν θὰ ἐπαινέσουμε, ἔτσι, τοὺς ποιητές, ὅταν παριστάνουν ἀνθρώπους πού ἀσεβοῦν, πού ἐμπαίζουν, πού παραδίνονται στὴν ἀκολασία, πού παρασύρονται ἀπὸ τὸ πιεστό, οὔτε ὅταν περιορίζουν τὴν εὐτυχία σὲ πλούσια τραπέζια καὶ σὲ ἄσεμνα τραγούδια. Καὶ δὲν θὰ δώσουμε καμιὰ σημασία, ὅταν κάνουν λόγο γιὰ θεοὺς καὶ μᾶς λένε ὅτι οἱ θεοὶ αὐτοὶ εἶναι πολλοὶ καὶ ἀλληλομισοῦνται. Διότι, καθὼς ξέρετε, οἱ ψεύτικοι θεοὶ τῆς εἰδωλολατρίας πολεμᾶνε ὁ ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸ καὶ ὁ πατέρας τὰ παιδιά του καὶ ἐκεῖνα τοὺς γονεῖς τους, μὲ ὑπουλότητα. Θ' ἀφήσουμε στοὺς ἀνθρώπους τοῦ θεάτρου τὶς μοιχεῖες τῶν θεῶν, τοὺς ἔρωτές τους, τὶς ἀσύστολες σαρκικὲς τους σχέσεις καὶ πρὸ παντὸς τοῦ μεγαλύτερου ἀπ' ὅλους θεοῦ Δία, ὅπως λέγουν αὐτοί. Εἶναι πράγματα ὅλα αὐτά, πού καὶ γιὰ τὰ ζῶα ἂν τὰ ἔλεγε κανεὶς θὰ κοκκίνιζε. Τὰ ἴδια ἔχω νὰ πῶ καὶ γιὰ τοὺς πεζογράφους καὶ μάλιστα ὅταν γράφουν γιὰ νὰ διασκεδάσουν.

Ἐπίσης δὲν θὰ μιμηθοῦμε τοὺς ρήτορες τῶν δικαστηρίων, πού ἡ τέχνη τους εἶναι τὸ ψέμα. Διότι τὸ ψέμα δὲν εἶναι ὠφέλιμο οὔτε στὰ δικαστήρια οὔτε πρὸς τοὺς ἀλλοῦ,

μιὰ καὶ προτιμήσαμε, σὰν χριστιανοί, τὸν σωστὸ κι ἀληθινὸ δρόμο τῆς ζωῆς καὶ τὸ Εὐαγγέλιο μᾶς προστάζει νὰ μὴ καταφεύγουμε στὰ δικαστήρια. Ἀπ’ ὅσα μᾶς διδάσκουν οἱ παρὰ πάνω, θὰ διαλέγουμε καὶ θὰ παίρνουμε μονάχα ὅ,τι εἶναι ἔπαινος τῆς ἀρετῆς καὶ κατάκριση τῆς κακίας. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο καὶ τ’ ἄλλα ζῶα, τὰ λουλούδια εἶναι καλὰ μονάχα γιὰ τὸ ἄρωμά τους καὶ τὸ χρῶμα τους. Γιὰ τὶς μέλισσες ὅμως, ὑπάρχει σ’ αὐτὰ καὶ κάτι ἄλλο: τὸ μέλι. Ἔτσι κι ἐδῶ. Ὅσοι στὰ συγγράμματα τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων δὲν ἀναζητοῦν μονάχα τὴ γλύκα καὶ τὴ χάρη τοῦ λόγου, μποροῦν ν’ ἀποκομίσουν καὶ κάποια ὠφέλεια γιὰ τὴν ψυχὴ. Πρέπει, λοιπόν, αὐτὰ τὰ συγγράμματα νὰ τὰ σπουδάζουμε ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῶν μελισσῶν. Οἱ μέλισσες δὲν πετᾶνε σὲ ὅλα τὰ λουλούδια μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κι ὅπου καθίσουν, δὲν κοιτᾶνε νὰ τὰ πάρουν ὅλα. Παίρνουν μονάχα ὅσο χρειάζεται στὴ δουλειὰ τους καὶ τὸ ὑπόλοιπο τὸ παρατοῦν καὶ φεύγουν. Ἔτσι κι ἐμεῖς, ἂν εἴμαστε φρόνιμοι. Θὰ πάρουμε ἀπ’ αὐτὰ τὰ κείμενα ὅ,τι συγγενεύει μὲ τὴν ἀλήθεια καὶ μᾶς χρειάζεται καὶ τὰ ὑπόλοιπα θὰ τὰ ἀφήσουμε πίσω μας. Κι ὅπως, κόβοντας τὸ τριαντάφυλλο, ἀποφεύγουμε τ’ ἀγκάθια τῆς τριανταφυλλιᾶς, ἔτσι κι ἀπὸ τὰ κείμενα αὐτὰ θὰ πάρουμε ὅ,τι εἶναι χρήσιμο καὶ θὰ φυλάξουμε τὸν ἑαυτὸ μας ἀπ’ ὅ,τι εἶναι ἐπιζήμιο. Ἀπὸ τὴν πρώτη, λοιπόν, στιγμή πρέπει νὰ ἐξετάζουμε τὰ διδάγματα χωριστὰ καὶ νὰ τὰ προσαρμόσουμε στὸν σκοπὸ μας, φέρνοντας, κατὰ τὴ δωρικὴ παροιμία τὴ σχετικὴ μὲ τοὺς κτίστες, τὴν πέτρα στὸ ἀλφάδι.

Στὴν ἄλλη ζωὴ, θὰ φθάσουμε μὲ τὴν ἀρετὴ. Τὴν ἀρετὴ, ποὺ ἐξύμνησαν κι οἱ ποιητὲς κι οἱ πεζογράφοι, ἄλλα πιὸ πολὺ οἱ φιλόσοφοι. Ἔτσι, μεγαλύτερη προσοχὴ πρέπει νὰ δώσουμε στὰ συγγράμματα αὐτῶν τῶν τελευταίων. Δὲν εἶναι μικρὸ τὸ κέρδος, ὅταν οἱ ψυχῆς τῶν νέων συνηθίσουν καὶ κάνουν δική τους τὴν ἀρετὴ. Ὅσα ὁ ἄνθρωπος ἀφομοιώνει στὴν τρυφερὴ ἡλικία του, μένουν ἀσάλευτα. Διότι ἡ ψυχὴ εἶναι ἀκόμα ἀπλὴ τότε καὶ ὅ,τι δέχεται, ἐντυπώνεται πολὺ βαθιὰ μέσα της. Τί ἄλλο τάχα σκέφθηκε ὁ Ἡσίοδος ἀπὸ τὸ νὰ προτρέψει τοὺς νέους στὴν ἀρετὴ, ὅταν φιλοτεχνοῦσε τοὺς στίχους του, ποὺ ὅλοι τους τραγουδοῦν; Σκέφθηκε ὅτι ὁ δρόμος

τῆς ἀρετῆς εἶναι στήν ἀρχή κακοτράχαλος καὶ δυσκολοδιάβατος καὶ ἀνηφορικός. Ὅτι τὸν διανύει κάποιος μὲ πολὺν ἰδρώτα καὶ πολὺ κόπο. Ὅτι, γι' αὐτὸν τὸν λόγο, δὲν μπορεῖ ὁ καθένας νὰ βάλει τὸ πόδι του σ' αὐτὸν τὸν δρόμο, μὲ τὴν ἀποτομιά που δείχνει, καὶ οὔτε, ἂν τὸν περπατήσῃ, θὰ φθάσῃ εὐκόλα στήν κορυφή. Ὅτι σὰν φθάσῃ ὅμως ἐκεῖ πάνω, βλέπει πῶς στήν πραγματικότητα ἦταν ἓνας δρόμος ἴσιος, ὁμορφος, εὐκόλος, καλοδιάβατος καὶ πιὸ εὐχάριστος ἀπὸ τὸν ἄλλο, που ὁδηγεῖ στήν κακία καὶ που ὁ ἴδιος ποιητὴς εἶπε ὅτι μονομιᾶς μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν διαβεῖ, διότι βρίσκεται κοντὰ μας. Ἐγὼ τὸ πιστεύω: Ὁ Ἡσίοδος ἱστόρησε ὅλα αὐτὰ γιὰ νὰ μᾶς παροτρύνῃ στήν ἀρετή, νὰ σπρώξῃ τὸν καθένα στὸ καλὸ, νὰ μᾶς κάνει νὰ μὴ τὸ βάλουμε κάτω μπροστὰ στοὺς κόπους καὶ νὰ μὴ σταματήσουμε πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος τοῦ δρόμου. Καὶ ὅποιος ἄλλος μὲ τέτοιο τρόπο τραγούδησε τὴν ἀρετή, ἄς γίνῃ ὁ λόγος του καλόδεχτος ἀπὸ μᾶς, μιὰ καὶ ὁδηγεῖ στὸν ἴδιο σκοπὸ.

Ὅλοι, λοιπόν, σχεδὸν οἱ ἀξιόλογοι γιὰ τὴ σοφία τους ἄνθρωποι, ἄλλος λιγότερο καὶ ἄλλος περισσότερο, καὶ ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του, ἔχουν ἐξυμνήσῃ, στὰ ὅσα ἔγραψαν, τὴν ἀρετή. Αὐτοὺς πρέπει νὰ πιστεύουμε καὶ νὰ πασχίζουμε νὰ ἐφαρμόσουμε στὴ ζωὴ μας τὰ λόγια τους. Διότι ὅποιος στηρίζει μὲ πράξεις τὴ φιλοσοφία, που ἄλλοι τὴν περιορίζουν στὰ λόγια
*αὐτὸς μονάχα ἔχει νοῦ,
σὰν σκιὲς οἱ ἄλλοι γυροφέρνουν.*

Ἐχουμε, σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, μιὰ θαυμαστὴ σὲ ὁμορφιά προσωπογραφία καὶ πλάι της τὸ ἴδιο πρόσωπο στήν πραγματικότητα, ἐξίσου ωραῖο μὲ τὴν ἀπεικόνισή του. Ὑπάρχουν ἄνθρωποι που μὲ φουσκωμένα λόγια ἐξυμνοῦν τὴν ἀρετὴ μπροστὰ στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ στὴ δική τους ζωὴ προτιμοῦν τὴν ἀκολασία ἀπὸ τὴ σωφροσύνη, τὴν πλεονεξία ἀπὸ τὸ δίκιο. Μὲ τί μοιάζουν αὐτοί; Μοιάζουν μὲ τοὺς ἠθοποιούς που παίζουν δράματα καὶ παρουσιάζονται στὴ σκηνὴ συχνὰ σὰν βασιλιάδες καὶ μεγάλοι ἄρχοντες, χωρὶς νὰ εἶναι οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο στήν

πραγματικότητα καί, καμιά φορά, οὔτε ἐλεύθεροι πολίτες, ἀλλὰ δοῦλοι. Ὁ μουσικός θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι καλὰ κουρντισμένη ἡ λύρα του; Ὁ κορυφαῖος του χοροῦ, στήν τραγωδία, θὰ δεχόταν νὰ μὴν εἶναι ὁ χορὸς ἐναρμονισμένος μαζί του; Ὁχι. Ὑπάρχουν ὅμως ἄνθρωποι ποὺ θέλουν νὰ διαφωνοῦν μὲ τὸν ἑαυτό τους, κι ἡ ζωὴ τους νὰ ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ λόγια τους, νὰ συμβαίνει σ' αὐτοὺς αὐτὸ ποὺ λέγει ὁ Εὐριπίδης· ἡ γλῶσσα μου ὀρκίσθηκε ἀλλὰ ὄχι κι ὁ νοῦς, καὶ ποὺ νὰ θέλουν νὰ φαίνονται κι ὄχι νὰ εἶναι στ' ἀλήθεια καλοί; Ἀλλὰ κάτι παρόμοιο θὰ ἦταν τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἀδικίας, ἂν πρέπει νὰ πιστέψουμε στὸν Πλάτωνα, τὸ νὰ δίνει κανεὶς τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι σωστὸς ἄνθρωπος καὶ στήν πραγματικότητα νὰ μὴν εἶναι.